

Zpráva ve věci

rovného přístupu k bydlení dlouhodobých rezidentů z třetích zemí

V roce 2015 se na mě obrátil pan A. D., tehdy bytem xxx (dále jen „stěžovatel“) s podnětem, v němž namítal diskriminaci z důvodu státního občanství v přístupu k obecnímu bydlení. Stěžovatel má státní občanství Afghánistánu, stejně jako jeho manželka.¹ Podle svých tvrzení žije v České republice s rodinou již 15 let, má zde povolen trvalý pobyt, status dlouhodobě pobývajícího rezidenta² a bydlí v Praze. Stěžovatel ve svém podání uváděl, že v místě svého bydliště, v městské části Praha 5 (dále jen „městská část“), podal žádost o uzavření nájemní smlouvy k obecnímu bytu, přičemž o byt požádal ze sociálních důvodů. Žádost stěžovatele však nebyla zařazena do evidence, neboť nesplňoval podmínku *Zásad bytové politiky MČ Praha 5 přijatých zastupitelstvem městské části dne 21. listopadu 2013 pod číslem usnesení 28/38/2013* (dále jen „Zásady“),³ a to konkrétně podmínku státního občanství České republiky (dále jen „ČR“) nebo jiného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“). Stěžovatel je přesvědčen o tom, že důvody nepřijetí jeho žádosti do evidence byly diskriminační. Žádal mě, abych se jeho záležitostí zabývala a chtěl docílit nápravy (alespoň takové, aby jeho žádost byla do evidence opět zařazena⁴).

Vzhledem k tomu, že je mi zákonem svěřena působnost ve věcech rovného zacházení,⁵ zabývala jsem se v dané věci možnou diskriminací cizinců v přístupu k obecnímu bydlení, a to po stránce skutkové i právní.

Za zásadní jsem považovala konkrétně otázku, zda pravidlo požadující, aby žadatel o pronájem bytu ve vlastnictví městské části měl státní občanství ČR nebo jiného členského státu EU je, či není diskriminační. Zabývala jsem se tedy námitkami stěžovatele v plném rozsahu s tím, že související otázkou prokázání splnění dalších podmínek pro zařazení žádosti o byt do evidence jsem se zabývala pouze okrajově. Důvodem byla skutečnost, že potřebnou délku pobytu na území městské části stěžovatel sice nedoložil, splnění této podmínky však nemá vliv na právní posouzení výše uvedeného pravidla.

1 Národnosti jsou oba Tádžikové.

2 ustanovení § 83 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

3 Zásady jsou veřejně dostupné na internetových stránkách městské části: Zásady bytové politiky MČ Praha 5 [cit. 28. 12. 2016], dostupné z: <http://www.praha5.cz/cs/dokument/oddeleni-spravy-bytu/209764-zasady-bytove-politiky-mc-praha-5>. Z textu, který byl publikován dne 6. prosince 2013 a který byl naposledy změněn dne 20. dubna 2015, jsem proto čerpala další informace potřebné pro hodnocení věci. Text části II., pod bodem 1: „Žádost o pronájem obecního bytu může podat kterýkoliv občan České republiky nebo občan některého z členských států Evropské unie, jestliže má k datu podání žádosti trvalý pobyt na území městské části Praha 5 a tento trvalý pobyt trvá nepřetržitě již nejméně 5 let.“ Pod bodem 2 se pak uvádí, že „Žádost o pronájem obecního bytu může podat také osoba, které Česká republika poskytla azyl.“

4 Primárně měl ale zájem na tom, aby získal nájemní smlouvu k bytu ve vlastnictví městské části.

5 Konkrétně na základě ustanovení § 1 odst. 5 ve spojení s § 21b zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů, přičemž první z citovaných ustanovení odkazuje na zákon č. 198/2009 Sb., rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů.

A. Shrnutí

A.1 Rozpor pravidla pro pronajímání bytů s právem EU

Dlouhodobě pobývajícím rezidenti ze třetích zemí mají právo na rovné zacházení v přístupu ke zboží a službám a k nabídce výrobků a služeb určených pro veřejnost a k možnostem získání bydlení.⁶

Stěžovatel je státní občan Afgánistánu a je současně rezidentem dlouhodobě pobývajícím v ČR. Žádost stěžovatele o uzavření nájemní smlouvy k obecnímu bytu městská část nezařadila do evidence žadatelů z toho důvodu, že stěžovatel není občan ČR ani občan jiného členského státu EU. Tento postup městská část opírá o pravidlo obsažené v *Zásadách*, v Příloze č. 5, v části II., pod bodem 1.

Dospěla jsem k závěru, že podmínka občanství ČR nebo jiného členského státu EU přímo diskriminuje cizince z třetích zemí, kteří jsou dlouhodobými rezidenty v ČR, z důvodu jejich státní příslušnosti. Toto pravidlo je v přímém rozporu se směrnicí Rady č. 2003/109/ES.

A.2 Rozpor pravidla pro pronajímání bytů s antidiskriminačním zákonem

Nepřímou diskriminací se rozumí takové jednání nebo opomenutí, kdy na základě zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo praxe je z některého z důvodů uvedených v § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona osoba znevýhodněna oproti ostatním.⁷ Nepřímou diskriminací není, pokud toto ustanovení, kritérium nebo praxe je objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné. Mezi zakázané diskriminační důvody patří i národnost a mezi oblasti, na které antidiskriminační zákon dopadá, patří i oblast přístupu ke zboží a službám, včetně bydlení, pokud je nabízeno veřejnosti.

Pravidlo, že o obecní byt mohou žádat jen občané ČR nebo jiného členského státu EU, znevýhodňuje nejen osoby jiné státní příslušnosti, ale je nepřímo diskriminační z důvodu národnosti ve smyslu antidiskriminačního zákona, neboť osoby s jinou státní příslušností mají zpravidla - byť ne vždy - i jinou národnost. Vyloučení všech státních příslušníků třetích zemí nesleduje legitimní cíl, naopak povinnost zpřístupnit obecní bydlení dlouhodobě pobývajícím rezidentům vyplývá obci z výše zmíněné směrnice.

A.3 Evidence pobytu cizinců

Cizinci nejsou vedeni v evidenci obyvatel. Obecně totiž podléhají režimu zákona o pobytu cizinců a jejich evidence spadá do kompetence Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „MV ČR“), které cizince eviduje v tzv. „*Cizineckém informačním systému*“ (CIS). Cizí státní příslušníci mohou získat trvalý pobyt v České republice pouze ve smyslu pobytového režimu cizince,⁸ nikoli ve smyslu zákona o evidenci obyvatel.⁹

⁶ Podle článku 11 písm. f) směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice Rady č. 2003/109/ES“).

⁷ podle ustanovení § 3 odst. 1 antidiskriminačního zákona

⁸ podle zákona o pobytu cizinců

⁹ zákon č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů

Městská část požaduje, kromě podmínky státního občanství ČR nebo jiného členského státu EU, po žadatelích o obecní byt rovněž splnění podmínky 5 let trvalého pobytu na území městské části. Trvalý pobyt stěžovatele prověřila v informačním systému evidence obyvatel a zjistila, že stěžovatel tam nemá vedenu adresu místa trvalého pobytu. Městská část nevyzvala stěžovatele k doplnění potvrzení MV ČR o hlášeném místě pobytu na území ČR a on jí takové potvrzení sám nepředložil.

Nebylo účelné, aby městská část ověřovala údaj o trvalém pobytu stěžovatele z informačního systému evidence obyvatel, protože tam podle zákona veden není, stejně jako naprostá většina cizinců bez ohledu na členství domovského státu v EU. Městská část měla vyzvat stěžovatele, aby dobu pobytu na území městské části doložil potvrzením MV ČR. To neučinila a nemám ani jiný doklad, který by mi umožnil zjistit splnění podmínky pěti let pobytu na území městské části.

B. Skutková zjištění

Stěžovatel žádal městskou část o pronájem bytu ze sociálních důvodů, když musel nečekaně i se svou rodinou se dvěma malými dětmi¹⁰ opustit byt pronajatý od soukromého vlastníka v Praze a musel zajistit sobě a své rodině bydlení. Městská část stěžovateli nevyhověla a písemně ho informovala o skutečnosti, že jeho žádost nebyla zařazena do evidence, neboť stěžovatel podle městské části nesplňoval podmínky *Zásad*, konkrétně podmínku státního občanství ČR nebo jiného členského státu EU.¹¹

Zástupce starosty městské části Bc. Lukáš Herold ve své odpovědi na výzvu ochránkyně potvrdil, že žádost stěžovatele městská část přijala i s přílohami.¹² Následně měl stěžovatele písemně vyzvat¹³ k doplnění podkladů a také informovat o podmínkách podání žádosti o pronájem bytu ze sociálních důvodů dle *Zásad*. Po této výzvě se měl dostavit stěžovatel osobně a doplnit pouze informaci, že není státním občanem ČR ani jiné členské země EU.¹⁴ Žádné jiné podklady stěžovatel podle zástupce starosty nedoložil. Zástupce starosty rovněž uvedl, že městská část následně¹⁵ prověřila trvalý pobyt stěžovatele v informačním systému evidence obyvatel (ROB) a zjistila, že stěžovatel tam nemá vedenu adresu místa trvalého pobytu. Evidenci pobytu cizinců¹⁶ totiž vede MV ČR a městská část k ní nemá přístup.

Zástupce starosty uvedl, že stěžovatel nesplnil další podmínky, které platí pro všechny žadatele o byt v městské části bez rozdílu státní příslušnosti. Podle vyjádření zástupce starosty nesplnil stěžovatel především podmínku minimální délky pobytu na území městské části (5 let), když předložená nájemní smlouva byla z roku 2013. Pouze připustil, že odůvodnění nezařazení žádosti

10 Děti B. D. a C. D. narozeny v letech 2012 a 2015.

11 Přípis k uvedenému datu pod č. j. MC05 31324/2015 (úřední záznam o vyřazení žádosti z evidence má být ze dne 29. září 2015 pod pořadovým číslem 139).

12 Žádost byla přijata dne 15. dubna 2015. Spolužadatelkou o byt byla dle sdělení městské části paní E. a k žádosti byly doloženy dokumenty vydané úřadem práce potvrzující výši sociálních dávek, které pobírali stěžovatel a jmenovaná spolužadatelka, dále pak pracovní smlouva stěžovatele a nájemní smlouva k bytu xxx.

13 přípis odboru majetku a investic, oddělení správy bytů ze dne 4. května 2015

14 doplnění bylo zaevidováno k datu 27. května pod č. j. MC05 30817/2015

15 dne 8. prosince 2015

16 tzv. „Cizinecký informační systém“ (CIS)

stěžovatele do evidence nebylo zcela v souladu s platnou právní úpravou (nesplnění podmínky státního občanství ČR či jiného členského státu EU¹⁷). Své vyjádření uzavřel s tím, že zařazení do evidence neznamená, že bude okamžitě uzavřen nájemní vztah a možnost bydlení ve smyslu směrnice Rady č. 2003/109/ES ještě neznamená nárok na uzavření nájemní smlouvy. Zástupce starosty nepopíral závaznost této směrnice pro ČR, ale tvrdil, že stěžovatel byl vyzván k doplnění podkladů a s městskou částí příliš nespolečně pracoval, přestože češtině jako jednatelmu jazyku rozumí. Nezařazení do evidence si tak podle něj stěžovatel způsobil sám.

K tomu je třeba poznamenat, že z telefonické komunikace mezi pověřenou zaměstnankyní Kanceláře veřejného ochránce práv a bývalou radní pověřenou bytovou problematikou Bc. Taťanou Konrádovou původně vyplynulo, že městská část své pochybení nejprve uznala.

Současná vedoucí odboru bytů a privatizace Mgr. Marcela Justová však již upozorňovala, že stěžovatel nesplňoval podmínku 5 let hlášeného pobytu na území městské části a byl schopen doložit pouze 3 roky.

C. Hodnocení věci ochránkyní

C.1 Rovný přístup cizinců z třetích zemí k bydlení a zákaz diskriminace ve světle práva EU

Pravidlo obsažené v *Zásadách*¹⁸ přímo diskriminuje cizince z třetích zemí, kteří jsou dlouhodobými rezidenty v ČR z důvodu jejich státní příslušnosti. Toto pravidlo je v přímém rozporu se směrnicí Rady č. 2003/109/ES.¹⁹

Článek 11 písm. f) směrnice Rady č. 2003/109/ES (rovné zacházení) **přiznává dlouhodobě pobývajícím rezidentům ze třetích zemí rovné zacházení v přístupu ke zboží a službám a k nabídce výrobků a služeb určených pro veřejnost a k možnostem získání bydlení**²⁰.

Anglická jazyková verze hovoří konkrétně o „*procedures for obtaining housing*“, což ve volném překladu označuje procesy či postupy směřující k získání bydlení, přičemž takovým „*postupem*“ lze jistě rozumět i zařazení do evidence žadatelů o pronájem obecního bytu či umožnění účasti žadatele o byt ve výběrovém řízení o pronájem obecního bytu, jako tomu bylo v případě stěžovatele. Z anglického znění směrnice podle mého názoru jednoznačně vyplývá, že dlouhodobě

17 *Zásady* jsou podle názoru zástupce starosty v souladu se shora citovanou směrnicí. Cílem projektu „*Podpora integrace cizinců na území MČ Praha 5 v roce 2016*“, na který se ochránkyně dotazovala (neboť městská část jej propaguje na svých webových stránkách, a lze se proto domnívat, že městská část se staví k cizincům vstřícně), je podle jeho vyjádření pouze začleňování cizinců pomocí vzdělávacích a kulturních akcí.

18 příloha č. 5, v části II., bod 1

19 Ostatní důvody, jimiž městská část později argumentovala (viz shora) nemají na tento právní závěr vliv. Mohou mít teoreticky vliv pouze na to, zda by poté, co by žádost stěžovatele byla zařazena do evidence, byla posouzena jako splňující další požadavky (či nikoli), a zda by tedy stěžovatel nakonec mohl být ve své snaze o získání bytu úspěšný. Jinými slovy, okolnost, zda stěžovatel splňuje či nesplňuje další podmínky přijetí žádosti do evidence, není rozhodná pro závěr o tom, že pravidlo obsažené v *Zásadách* je diskriminační.

20 Zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti souvisí s volným pohybem osob v rámci EU a svobodou usazování, a vyplývá tak přímo z primárního práva EU, v oblasti přístupu a poskytování obecního bydlení pak konkrétně z nařízení Evropského parlamentu a Rady o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie, které je přímo použitelné. V tomto režimu se však mohou domáhat právní ochrany pouze státní občané jiných členských států EU, což není případ stěžovatele.

pobývajících rezidenti by měli mít stejný přístup k bydlení jako čeští státní občané. **Citovaná směrnice má tedy poskytovat právní ochranu i rezidentům s občanstvím nečlenského státu EU.**

Tato směrnice nebyla do českého právního řádu plně implementována, neboť zákon o obcích²¹ ji nezohledňuje²² a nezakládá právo na rovný přístup k bydlení pro dlouhodobě pobývajících rezidenty ze třetích zemí. Ovšem vzhledem k tomu, že lhůta pro implementaci zmíněné směrnice uplynula již 23. ledna 2006, má směrnice vůči obci jako veřejnoprávní korporaci přímý účinek²³ a i jednotlivec se může této směrnice, resp. práv z ní vyplývajících, dovolávat.

C.2 Zákaz diskriminace podle antidiskriminačního zákona

Shora zmíněné pravidlo obsažené v *Zásadách*, které přímo diskriminuje (v rozporu s právem EU) cizince z třetích zemí, kteří jsou dlouhodobými rezidenty v ČR, z důvodu jejich státní příslušnosti, je zároveň i nepřímou diskriminací z důvodu národnosti ve smyslu antidiskriminačního zákona.

Cizinci spadají do osobní působnosti antidiskriminačního zákona,²⁴ a vztahuje se na ně tak zákaz diskriminace mimo jiné i v oblasti přístupu k bydlení, pokud je nabízeno veřejnosti. V této souvislosti je pak třeba zdůraznit, že je-li v dané věci důvodem rozdílného zacházení státní příslušnost, pak nepřímou přichází v úvahu i důvod národnosti ve smyslu antidiskriminačního zákona. **Nepřímou diskriminací se rozumí takové jednání nebo opomenutí, kdy na základě zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo praxe je z některého z důvodů uvedených v § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona osoba znevýhodněna oproti ostatním.**²⁵ Mezi zakázané důvody patří i národnost.

Státní příslušnost, která nefiguruje mezi zakázanými důvody dle antidiskriminačního zákona, se do jisté míry překrývá s diskriminačním důvodem národnosti. Pravidlo rozlišující žadatele o byt podle kritéria státní příslušnosti proto zároveň nutně dopadá méně příznivě i na osoby jiné národnosti, neboť osoby s jinou státní příslušností mají zpravidla - byť ne vždy - i jinou národnost. V posuzovaném případě tak stěžovatel jako státní příslušník Afghánistánu, a tedy Tádžik, mohl být nepřímou diskriminován v přístupu k bydlení i z důvodu své národnosti.

C.3 Vnitrostátní právní úprava evidence obyvatel a evidence cizinců

V evidenci obyvatel se vedou údaje o a) **státních občanech České republiky**, b) osobách, které pozbyly státní občanství České republiky, c) **cizincích, kteří jsou matkou, otcem, popřípadě jiným**

21 zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

22 Kdo je občanem obce, definuje zákon o obcích v ustanovení § 16. Mimo jiné zde zákon stanoví podmínku, že tato osoba musí mít české státní občanství a musí být hlášena v obci k trvalému pobytu (§ 16 odst. 1 zákona o obcích). Ustanovení § 17 zákona o obcích rozšiřuje okruh osob, jimž náleží práva uvedená v § 16 zákona o obcích, i na cizí státní příslušníky, kteří jsou v obci hlášeni k trvalému pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena, nicméně pouze práva uvedená v § 16. Právo na přístup k bydlení však mezi těmito právy není.

23 srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 1990, Foster, C – 188/89

24 srov. KVASNICOVÁ, J., ŠAMÁNEK, J. a kol. *Antidiskriminační zákon. Komentář*. 1. Vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 121.

25 podle ustanovení § 3 odst. 1 antidiskriminačního zákona

zákonným zástupcem, manželem, registrovaným partnerem (dále jen „partner“) nebo dítětem občana.²⁶

Cizinci obecně podléhají režimu zákona o pobytu cizinců a evidenci v tzv. *Cizineckém informačním systému* (CIS) spravovaném MV ČR. Cizí státní příslušníci mohou získat trvalý pobyt v České republice pouze ve smyslu pobytového režimu cizince.²⁷ Současně mají cizinci po vstupu na území povinnost nahlásit na Policii ČR i místo pobytu v České republice.²⁸ Jinými slovy, cizinec může (respektive musí) mít v některé obci hlášeno místo pobytu. Podle platné právní úpravy tak nemůže mít zároveň v žádné obci trvalý pobyt ve smyslu evidenčního údaje podle zákona o evidenci obyvatel. Jednou z podmínek přiznání oprávnění občana obce je jeho přihlášení k trvalému pobytu v obci.²⁹

Vycházím-li z toho, na co jsem poukázala již výše, tedy ze skutečnosti, že zákon o obcích nereflexuje závazky vyplývající ze směrnice Rady č. 2003/109/ES po uplynutí lhůty pro implementaci, a jedná se o cizince, který není evidován v režimu zákona o evidenci obyvatel,³⁰ pak musím dospět k závěru, že z hlediska práva na rovný přístup k bydlení cizince – dlouhodobého rezidenta z třetí země, jako je stěžovatel – bude nutno dovolat se přímého účinku směrnice.

V daném případě je proto zřejmé, že pokud měla městská část v úmyslu ověřit u stěžovatele jeho statut rezidenta či místo a délku pobytu stěžovatele v ČR, resp. na území městské části, pak bylo neúčelné prověřovat tyto skutečnosti v informačním systému evidence obyvatel (ROB), odkud skutečně nemohla zjistit nic jiného, než že stěžovatel v této evidenci nemá vedenu adresu místa hlášeného pobytu ani jeho délku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepatří do kategorie cizinců ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, nemohl být v tomto informačním systému vůbec veden.

Potvrzení MV ČR stěžovatel městské části nedoložil. Stěžovatel však v evidenci cizinců veden je, a to jako rezident. Jeho statutem rezidenta s dlouhodobým pobytem v ČR a s tím souvisejícími právy se však městská část ani nezabývala, když se při nezařazení jeho žádosti do evidence odvolala pouze na nesplnění podmínky státního občanství ČR nebo jiného členského státu EU.

Splnění, či nesplnění další z podmínek pro zařazení do evidence žadatelů o byt, a to délky 5 let hlášeného pobytu na území městské části, na kterou se městská část odvolávala později ve svém písemném vyjádření, zjistit nelze, neboť stěžovatel adresu posledního pobytu MV ČR nenahlásil a městské části rovněž nepředložil žádné doklady, které by délku jeho hlášeného pobytu na území městské části prokazovaly. Otázku splnění této podmínky tedy nemohu objektivně posoudit.

D. Závěry

Po pečlivém vyhodnocení věci při zohlednění všech výše uvedených úvah jsem dospěla k závěru, že pravidlo obsažené v *Zásadách* v Příloze č. 5, v části II., pod bodem 1, přímo diskriminuje cizince

²⁶ podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel

²⁷ podle zákona o pobytu cizinců

²⁸ ustanovení § 93 zákona o pobytu cizinců na území České republiky

²⁹ ustanovení § 10 zákona o evidenci obyvatel a § 16 a 17 zákona o obcích

³⁰ ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) tohoto zákona

z třetích zemí, kteří jsou dlouhodobými rezidenty v ČR, z důvodu jejich státní příslušnosti. **Toto pravidlo je v přímém rozporu se směrnicí Rady č. 2003/109/ES a je potenciálně diskriminační ve vztahu ke všem dlouhodobým rezidentům z třetích zemí, kteří by žádost o pronájem bytu na městskou část podali.**

Ostatní důvody, které městská část v souvislosti s vyřazením žádosti stěžovatele uvedla, tj. že s městskou částí příliš nespolupracoval a nedoložil délku svého pobytu na území městské části v rozsahu požadovaných 5 let, mají sice také svou relevanci, nicméně nemohou převážit nad nepopíratelným faktem, že podmínku státního občanství ČR, resp. jiného členského státu EU, *Zásady* obsahují, a městská část se na ni při nezařazení žádosti stěžovatele do evidence sama odvolala. Současně městská část nepopírá závaznost směrnice.

Proto městské části ve smyslu ustanovení § 21b písm. c) zákona o veřejném ochránci práv doporučuji, aby uvedla znění *Zásad* do souladu se směrnicí Rady č. 2003/109/ES, tj. zpřístupnila obecní byty i dlouhodobě pobývajícím rezidentům ze třetích zemí. Městské části také doporučuji, aby pro účely ověření délky pobytu na území městské části vyzývala žadatele, kteří jsou cizími státními příslušníky a nejsou vedeni v informačním systému evidence obyvatel, aby doložili potvrzení MV ČR.

V případě, že městská část mé doporučení ke změně *Zásad* nevyslyší, budu nucena obrátit se Magistrát hlavního města Prahy s žádostí, aby provedl úkony dozoru.

Pokud by tedy stěžovatel potvrzení o trvalém pobytu vydané MV ČR městské části doložil, a zároveň prokázal požadovanou délku pobytu na území městské části, musela by městská část jeho žádost do evidence zařadit, což samo o sobě neznamená vznik nároku na uzavření konkrétní nájemní smlouvy. V tomto ohledu dávám zástupci starosty městské části za pravdu.

Zprávu zasílám stěžovateli i starostovi městské části.

Brno dne 28. února 2017

Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., v. r.
veřejná ochránkyně práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)